

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **A. K.**
zastoupen Mgr. Milanem Musilem, advokátem
Hradec Králové, Velké náměstí 135/19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. prosince 2018, č. j. OAM-602/ZA-ZA11-ZA20-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

I. **Obsah žalobních bodů**

2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a vytkl mu nedodržení jednotlivých zákonných ustanovení – konkrétně § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále měl za to, že žalovaný nedodržel ustanovení § 12, § 14 a pak 14a zákon o azylu.
3. Dále uvedl, že nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, respektive vážná újma dle § 12 a § 14b zákona o azylu, přičemž měl za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti. Z nedostatečně zjištěného stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se správní orgán odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku újmy.
4. Žalobce v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formuloval své obavy z jednání osob, které mu vyhrožovaly pro jeho občanskou angažovanost spočívající v založení a provozu neziskové organizace kritické k poměrům v zemi. Správní orgán se dle názoru žalobce s jeho tvrzeními zcela nedostatečně vypořádal a jeho obavy nikterak nevyvrátil. Zejména se žádným způsobem nezabýval postavením občansky angažovaných lidí v Gruzii, situací neziskových organizací a možnými nebezpečnostmi, vyplývajícími ze zapojení se touto formou do veřejného dění. Rozhodnutí dle názoru žalobce není dostatečně odůvodněno v rozporu s ustanovení § 68 správního řádu. Rovněž správní orgán nerespektoval ustálenou judikaturu správních soudů, dle níž žadatel o mezinárodní ochranu má toliko povinnost přednést konzistentní a důvěryhodnou výpověď a správní orgán, pokud chce žádost zamítnout, je povinen přednést důkazy o nevěrohodnosti výpovědi (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 103/2007). Žalobce rovněž připomenul rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, zabývající se důkazním standardem obou forem mezinárodní ochrany, dále odkázal na rozsudek tohoto soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 Azs 8/2012 a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 4 Az 68/2017, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 KČ, či nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. IV. ÚS 553/06. Žalobce zdůraznil, že správní orgán těchto svých povinností nedbal, nepřihlédl dostatečně ke shromážděným podkladům, zejména ke zprávám lidskoprávních organizací, a odůvodnění jeho rozhodnutí je ve vztahu k výše uvedeným skutečnostem a tvrzením zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný odmítl žalobní námitky jako neopodstatněné. Uvedl, že při posouzení důvodnosti žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel jak ze shromážděných podkladových informací, tak ze sdělení samotného žalobce. V napadeném rozhodnutí se podrobně zabýval individuálními okolnostmi žalobcova případu. Žalobce konkrétně jako důvod svého vycestování a obav z návratu do vlasti uvedl dva incidenty s jemu neznámými osobami (v obou případech různými), které mu sdělily, aby zanechal své činnosti v neziskové organizaci, kterou založil. Žalobce sice prezentoval své obavy z vyhrožování těchto osob, ani v jednom z uvedených případů se ale ani nepokusil kontaktovat v dané věci policii a domáhat se ochrany svých práv u příslušných gruzínských státních orgánů, byť takovou možnost nepochybně měl, jak dokládají podkladové informace shromážděné ve správním spisu. Prosté konstatování o

nedůvěře k policii nepostačuje jako přijatelný důvod k rezignaci na projev jakékoli snahy domáhat se ochrany v zemi své státní příslušnosti, pokud žalobce skutečně situaci hodnotil jako nebezpečnou a budící obavy. Žalovaný v odůvodnění žalobcem napadeného rozhodnutí v této souvislosti odkázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu k nezbytnosti prioritního využití dostupných prostředků vnitrostátní ochrany před uplatněním nástrojů ochrany mezinárodní. Odkázal v tomto kontextu též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: *„Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpát všechny reálně dostupné prostředky ochrany“*, či na rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2016 č. j. 5 Azs 251/2016-19: *„Nejvyšší správní soud především podotýká, že již opakovaně zaujal stanovisko k případům, kdy cizinec nevyužije vnitrostátní ochrany v zemi původu proti tvrzenému bezprávní a pak se domáhá mezinárodní ochrany v zemi, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005 sp.zn. 4 Azs 395/2004, dostupném na www.nssoud.cz vyslovil, že: „Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“.*

6. Žalovaný zdůraznil, že jednání žalobce, který se svou situací rozhodl bez dalšího řešit vycestováním ze země spolu s rodinou, není v souladu s postupem předjímaným touto judikaturou. Nadto nelze pominout, že žalobce nepředložil ani dostatečné vysvětlení k motivaci neznámých osob omezit jej v jeho činnosti a ukončit jeho aktivity v rámci neziskové organizace, když žádný projekt nebyl realizován, o dva nebo tři prezentované projekty nikdo zájem neprojevil, aby mu na ně přispěl, nečerpal ani vládní dotace. Za těchto okolností měl žalovaný za to, že důvodně dospěl k logickému závěru, že ani rozsah aktivit žalobce v rámci jím založené neziskové organizace nebyl tak významný, jak se snažil v rámci svých výpovědí nastínit. V této souvislosti rovněž poukázal na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86. Žalobce nepředestřel žádné odpovídající souvislosti, pro něž by bylo možné jeho obavy hodnotit jako azylově relevantní – k tomu připomněl, že výčet důvodů vymezených v ustanovení § 12 zákona o azylu je taxativní a skutečnosti prezentované žalobcem jím podřadit nelze.
7. Pro úplnost žalovaný dodal, že v případě žalobce absentují i důvody k udělení azylu dle dalších zákonných ustanovení, tedy §§ 13 a 14 zákona o azylu – obě alternativy byly rovněž řádně zváženy v kontextu zjištěného stavu věci. Ani ve vztahu k důvodům, pro něž lze udělit doplňkovou ochranu, neshledal žalovaný žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit nebezpečí vážné újmy pro případ návratu žalobce do vlasti. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, kde se konkrétně zabýval jednotlivými možnostmi specifikovanými v ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. a) – d) zákona o azylu. Na závěrech v něm vyslovených i nadále setrval. Opětovně nad rámec tohoto posouzení doplnil, že pokud by i přesto žalobce odmítal vrátit se do Tbilisi, odkud přicestoval, není limitován v možnosti vnitřního přesídlení v rámci Gruzie. Žádost žalobce neshledal správní orgán důvodnou ani z hlediska ustanovení § 14b zákona o azylu.
8. Ve vztahu ke (značnou měrou obecné) žalobní argumentaci žalovaný konstatoval, že neskýtá dostatečnou oporu pro žalobní petit. V žalobě uváděné odkazy na judikaturu nekorespondují žalobcovou situací – jeho žádost byla podrobena řádnému a pečlivému posouzení, s přihlédnutím k jeho konkrétním tvrzením, tedy s akcentem na individuální

okolnosti případu, a to na pozadí situace v zemi původu, doložené podkladovými informacemi, s nimiž měl možnost se seznámit, případně je doplnit. Žalovaný se nedopustil žalobcem namítaných pochybení, v řízení postupoval a rozhodl v souladu se zákonem i judikaturou. Prostý nesouhlas žalobce s výsledkem řízení, který vnímá jako subjektivně nepříznivý, nemá dostatečný potenciál jej zvrátit. Žalovaný trval na zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí, měl za to, že je přezkoumatelné, jak lze doložit jeho odůvodněním. Žalobní námitky považoval za nezpůsobitelné zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany.

III. Jednání před soudem

9. Při nařízeném jednání odkázal zástupce žalobce na písemný obsah žaloby a napadené rozhodnutí označil za nezákonné a nepřezkoumatelné. Vyslovil přesvědčení, že žalobce dostatečným způsobem doložil, že v případě návratu do jeho vlasti mu hrozí nebezpečí, výpověď žalobce nebyla v průběhu správního řízení žalovaným vyvrácena. Dále upozornil, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nezohlednil, že již v roce 2015 byl žalobce kontaktován neznámými osobami, z čehož, jak dále vyplynulo z jeho výpovědi, mu hrozilo při návratu do vlasti nebezpečí. Zástupce žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný důvody vzpomínané žalobcem hodnotil nedostatečně a rovněž pochybil, když si neopatřil údaje o neziskových organizacích v Gruzii.
10. Pověřený pracovník žalovaného odkázal v plném rozsahu na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rovněž na písemné vyjádření k žalobě. Vyslovil přesvědčení, že žalobce nebyl pronásledován ve smyslu zákona o azylu a jeho potíže nedosahují intenzity pronásledování. Uvedl, že žalobci ani nehrozí vážná újma v případě jeho návratu do vlasti a u žalobce tak nevznikl důvod pro udělení doplňkové ochrany.

IV. Přezkoumání věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k následujícím závěrům.
12. V průběhu správního řízení krajský soud zjistil, že dne 9. 7. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 12. 7. 2018 poskytl údaje k této žádosti. Sdělil, že se narodil ve městě Tbilisi v tehdejší Sovětské svazu, je gruzínské národnosti a dorozumí se gruzínským a ruským jazykem. Vyznává pravoslavné křesťanství a nebyl členem žádné politické strany a nemá žádné politické přesvědčení, je ženatý. Ze své vlasti vycestoval s manželkou a dětmi dne 13. 7. 2018, neměl udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech a taktéž ani nežádal o mezinárodní ochranu v České republice či jiných státech. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý a s ničím se neléčí. Ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, a že v roce 2015 založil neziskovou organizaci, která pomáhala nadaným lidem s jejich projekty. V rámci jeho aktivit v této organizaci mu bylo v Gruzii vyhrožováno, a proto žádá o mezinárodní ochranu v České republice. Žádné další důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl.
13. Dále krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 12. 7. 2018 za přítomnosti tlumočnice gruzínského jazyka. V jeho průběhu žalobce uvedl, že před svým odjezdem pracoval

s manželkou v obchodě s optikou, zpracovával scénářistické projekty pro televizi a vykonával různé jiné práce, například v restauraci, na stavbách a podobně. Na dotaz správního orgánu, jak mu bylo vyhrožováno z důvodu jeho aktivit v uvedené neziskové organizaci, žalobce uvedl, že v létě 2015 založil neziskovou organizaci na podporu projektů nadaných lidí (Spravedlnost národní kontroly) a předložil kopii dokladu o registraci této organizace na Ministerstvu spravedlnosti Gruzie s anglickým překladem. Dále předložil originál průkazu dokládající, že je předsedou této organizace a uvedl, že doklad o registraci mu vystavilo Ministerstvo spravedlnosti Gruzie a na základě této registrace si sám vystavil průkaz předsedy zmíněné neziskové organizace. V této souvislosti sdělil, že jím řízená nezisková organizace měla na sociální síti vytvořen profil, kde představovala činnost jednotlivých nadaných lidí a jejich projektů, s možností finanční podpory. Stránka je i nadále funkční přes facebook pod gruzínským názvem, který je uveden na žalobcem předloženém průkazu. Uvedl dále, že pouze zrušil účet, kam mohli lidé zasílat finanční prostředky. Činnost v uvedené organizaci vykonával žalobce sám. Následně uvedl, že od roku 2015 do současnosti byly na jeho profilu zveřejněny 2 nebo 3 projekty. K otázce správního orgánu, kolik finančních prostředků na podporu projektů v rámci jeho organizace vybral, žalobce uvedl, že nikdo nepřispěl a potvrdil, že neobdržel žádné finanční dotace ani od gruzínské vlády. K další otázce správního orgánu, zda může vysvětlit, proč je na předloženém dokumentu o registraci na Ministerstvu spravedlnosti Gruzie uvedeno datum 7. 5. 2018, žalobce sdělil, že v květnu 2018 chtěl rozšířit předmět činnosti organizace o možnost kontroly potravin. Při registraci v roce 2015 žádný doklad neobdržel, ten obdržel až v roce 2018. Dále uvedl, že jeho problémy začaly na podzim 2015, kdy ho přes facebook kontaktovali nějací lidé a chtěli, aby se setkali. Na schůzku přišli muž a žena ve středním věku. Znali různé informace z jeho života, co dělá manželka, kolik má dětí, kam chodí do školy a sdělili mu, že musí ukončit činnost. O jaké osoby se jednalo, žalobce neví, ale vzhledem k tomu, že znali různé soukromé informace, tak se domníval, že to mohli být lidé ze státní správy. Žalobce těmto osobám sdělil, že se svou činností přestane a nějakou dobu ji nevykonával. V souvislosti s uvedeným incidentem se žalobce na policii nebo jiný státní orgán neobrátil s konstatováním, že k policii nemá důvěru. Na otázku správního orgánu, zda měl někdy problém s policií nebo státními orgány, žalobce odpověděl, že ne, ale nevěří, že by něco vyřešily. Se zmíněnými osobami se již žalobce nesetkal. Na otázku, zda měl ještě ve vlasti nějaké další problémy v souvislosti s jeho činností v předmětné neziskové organizaci, žalobce uvedl, že v květnu 2018, když obdržel povolení, že může provádět kontroly kvality potravin v restauraci, tak ho do nich majitelé nechťeli pouštět a přibližně 15. 5. 2018 k večeru k němu na ulici v Tbilisi přistoupil jeden neznámý muž a řekl mu, ať této činnosti nechá. Tento člověk vypadal nebezpečně a žalobce dostal strach. Tuto událost opět na policii neohlásil, protože jak již uvedl, policie nic nevyřeší. Když přišel domů, řekl manželce, že odjedou pryč. Kdyby neměl rodinu, neodjel by. Následně žalobce uvedl, že se podobný incident již neopakoval. Na otázku správního orgánu, zda může vysvětlit, z jakého důvodu by někdo chtěl ukončit jeho činnost v neziskové organizaci, která za celou dobu činnosti zveřejnila 2 nebo 3 projekty, přičemž na žádný projekt nebyla vybrána žádná finanční pomoc, žalobce odpověděl, že možná lidé, kteří ho kontaktovali, chtěli z těchto nápadů nebo projektů mít nějaký finanční prospěch. K otázce, z jakého důvodu by někdo měl mít zájem na tom, aby nemohl provádět kontrolu kvality potravin v restauracích, žalobce uvedl, že když ho tam nechťeli pustit, potvrdili, že potraviny nejsou v dostatečné kvalitě. Kromě uvedeného žalobce žádné další potíže ve

své vlasti neměl. Uvedl, že do České republiky se rozhodl odcestovat proto, že je tady bezpečně, jsou tady dobré školy a spravedlnost. Na území Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky. V případě návratu do vlasti se obává, že když se vrátí, bude vykonávat stejnou činnost a z toho důvodu bude ohrožen on i jeho rodina. Závěrem sdělil, že uvedl všechny důvody ke své žádosti o mezinárodní ochranu a chtěl by pouze uvést, že může být České republice prospěšný svým intelektem, je schopný se zapojit do života v České republice. Na podporu svých tvrzení předložil 5 kopií licencí na pořady v televizi s anglickým překladem, u kterých zpracoval scénář a průkaz, že je členem gruzínské asociace autorských práv a doplnil, že tyto projekty nebyly ještě v Gruzii realizovány.

14. Z průběhu správního řízení dále krajský soud zjistil, že žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, které přesně specifikoval na str. 3 napadeného rozhodnutí. Je rovněž zřejmé, že žalobce byl v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady rozhodnutí. Žalobce uvedl, že se s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí a zpráv o situaci v Gruzii nechce seznámit, ani k nim vyjádřit a nechce navrhnout ani doplnění podkladů rozhodnutí. Sdělil pouze, že veškeré doklady, které měl, již doložil a vše již uvedl. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití nechtěl nic dodat. Dále uvedl, že nechce uvést žádné skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Krajský soud posuzoval postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu.
16. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědi žalobce učiněné v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.
18. Ze správního řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobcem uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu. Neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyl proto vystaven žádnému jednání, které by bylo možné označit za pronásledování z důvodu politických práv a svobod. Nelze proto

dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

19. V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny.
20. Žalobce uvedl v průběhu správního řízení jako důvod své žádosti skutečnost, že mu bylo ve vlasti vyhrožováno v souvislosti s jeho aktivitami v neziskové organizaci, kterou založil. Konkrétně uvedl, že mu neznámí lidé sdělili v roce 2015, že má ukončit svou činnost v této organizaci a následně v květnu 2018 mu bylo vyhrožováno neznámým mužem v souvislosti s jeho aktivitami při kontrole kvality potravin v restauracích. Žádné jiné potíže žalobce nesdělil. Z průběhu správního řízení je přitom zřejmé, že žalobce se ani v jednom případě neobrátil s žádostí o pomoc na státní orgány neboť, jak uvedl, v policii nemá důvěru, protože se domnívá, že by nic nevyřešila. Žalovaný na základě získaných informací dospěl k závěru, že žalobce má v případě obavy z jednání neznámých osob kvůli svým aktivitám možnost využít právní prostředky, které mu dává země jeho původu. Žalovaný vycházel z Informace MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, z níž dovodil, že občané Gruzie mají možnost se obrátit na policii v případě, že se cítí být poškozeni trestnou činností. Dále ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2007 v Gruzii dovodil, že za vymáhání zákonnosti a udržování veřejného pořádku je primárně zodpovědné Ministerstvo pro vnitřní věci a Státní bezpečnostní služba. Žalovaný dále uvedl, že je mu známo, že v Gruzii se lze se stížnostmi na jednání či nečinnost úřadů obrátit na veřejného ochránce práv (ombudsmana), jehož institut je v Gruzii velmi silný. Žalovaný tedy uzavřel, že je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní. V případě žalobce proto rozhodně nelze dojít k závěru, že by byla příslušnými gruzínskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby. Navíc žalovaný upozornil, že žalobce nebyl schopen věrohodně vysvětlit, proč by někdo měl mít zájem na ukončení jeho aktivit, když vlastně žádný projekt nebyl realizován. Učinil tedy závěr, že rozsah aktivit žalobce uvedené neziskové organizaci nebyl zdaleka tak významný, jak se snažil žalobce správnímu orgánu nastínit.
21. S takto vyslovenými závěry žalovaného se krajský soud v plném rozsahu ztotožňuje a odkazuje na ně. V této souvislosti připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003, z níž lze dovodit, že „*Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně*“. Lze se tedy přiklonit k názoru žalovaného, že je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní. Krajský soud rovněž odkazuje na další judikaturu Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 38/2003 – 23: „*Jak již bylo Nejvyšším správním soudem vícekrát judikováno, vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem rozhodování správního orgánu, vyplývá, že politický stav daného státu dává možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů*“.

22. Žalovaný se s námitkami žalobce podrobně vypořádal, napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné a na jeho závěry krajský soud v plném rozsahu odkazuje.
23. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
24. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
25. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládáných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Pokud tedy žalovaný v projednávané věci odůvodnil, že žalobce je zletilou, plně svéprávnou a praceschopnou osobou, je schopna si zajišťovat své životní potřeby vlastní prací, nelze než s tímto názorem souhlasit. Ohledně zdravotního stavu žalobce vypověděl, že nemá žádné zdravotní problémy. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že nebyl zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.
26. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
28. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 6 - 8) žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Gruzii stal terčem cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobci v případě návratu do Gruzie by nemohlo ze strany gruzínských státních orgánů nic konkrétního hrozit. Žalovaný znovu zopakoval, že žalobce se může se stížnostmi na jednání či nečinnost úřadů obrátit na veřejného ochránce práv (ombudsmana), jehož institut je velmi silný. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje. Krajský soud k tomu připomíná, že doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně hrozí. Z žádných důkazů přitom taková skutečnost v případě žalobce nevyplývá.
29. Krajský soud rovněž shledal, že se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Dále konstatoval, že mu je z informací o Gruzii známo, že v této zemi neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Lze tak uzavřít, že závěr žalovaného, dle něhož žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu byl zákonný. Z výpovědi žalobce a evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce. Žalovaný tedy rozhodl v souladu se zákonem o azylu, když konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b této právní úpravy.

30. Krajský soud závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závaznými právními předpisy i závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu a je přezkoumatelné. S názory vyslovenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí se krajský soud ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
31. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. července 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně